

[Jørgen Jensen.]

søgelse, som ligger bagved, men jeg synes ikke, det er særlig betryggende, for hvem er egentlig de parter, man siger berøres af sagen? Det er en kendsgerning, at vi først i de senere år er blevet os den store forurening og det misbrug, som finder sted af ressourcer og miljø, bevidst og også er blevet os vores ansvar bevidst over for de kommende generationer. Derfor synes jeg, at opgaven i dag omkring miljøproblemerne er mangesidig. Det er både et spørgsmål om at oplyse om, hvor farligt det i virkeligheden er ikke at gøre noget, og det er et spørgsmål om at forhindre nye forureningskilder. Men det er først og fremmest et spørgsmål om at vinde befolkningens forståelse for, at den enkelte har et ansvar, og at man må sætte sig ud over de pressionsmidler, som bliver brugt af og til, for at sikre en virkelig indsats på forureningsområdet. Med pressionsmidler mener jeg det, som for mig er det afgørende i denne sag. Når en virksomhedsledelse med trussel om lukning og deraf følgende arbejdsløshed kan presse – og så kan man kalde det for de berørte parter – kommuner og amt til at fravige de krav, man én gang har stillet, fordi man er angst for arbejdsløsheden, er det ikke noget, der alene berører Silkeborg kommune eller Århus amtsråd, men noget, der berører hele befolkningen. Jeg er bange for, at man nedbryder respekten for det arbejde, som må gøres, hvis dette kan ske. Derfor mener jeg, at ministeren også har et ansvar.

For at tydeliggøre det kan jeg oplyse, at det, der er kendsgerningen omkring Silkeborg, er, at kommunen har opført et rensningsanlæg, hvor de langsomt nedbrydelige cellulosefibre vil blive forringet så meget, at det kun drejer sig om 10 mg pr. l, medens de i fabrikkens rensningsanlæg kun vil blive nedbrudt til 25–30 mg pr. l. Man har altså teknisk mulighed for og viden på dette område til at sikre sig en bedre rensning, end der nu vil finde sted, fordi man altså har presset noget igennem med trusler om arbejdsløshed. Derfor kan jeg ikke være helt tilfreds med svaret, men må spørge, om ministeriet, da sagen efter det, der blev oplyst, ikke er afsluttet, vil tage sagen op, hvis man nu bøjer sig for fabrikkens krav.

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Jeg er meget enig i hr. Jørgen Jensens betragtninger om det arbejde, der bør gøres for

at vække befolkningens forståelse af hele miljøproblematikken. Det eneste er, at jeg synes, hr. Jørgen Jensen er for tidligt ude i denne sag, al den stund sagen endnu ikke er afgjort i amtsrådet. Jeg synes, det er lige tidligt nok at diskutere en sag i folketinget på et tidspunkt, hvor man end ikke har færdigbehandlet sagen i amtsrådet i Århus.

Jørgen Jensen (DKP):

Om jeg er for tidligt ude, ved jeg ikke. Jeg har taget mine oplysninger fra bl. a. Aktuelt og har også fået henvendelser fra medlemmer af amtsrådet, som mener, at denne sag er afsluttet. Det skal da kun glæde mig, hvis det ikke er tilfældet, og jeg opfatter ministerens udtalelse om, at vi er enige om, at der må gøres noget, således at der vil blive taget initiativer, hvis ikke den løsning, der kommer, er tilfredsstillende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Annelise Gotfredsen* (KF) til ministeren for kulturelle anliggender:

»Vil ministeren tage skridt til at afskaffe den kollektive ledelse af nationalmuseet og genindføre en normal ledelsesform?«

(Spm. nr. 92).

Skriftlig begrundelse.

I anledning af forskellige forhold omkring nationalmuseets nye beretning finder jeg det rimeligt, at ministeren tager skridt til at genindføre en egentlig ansvarlig ledelsesform på museet.

Jeg skal her kun henvise til forslaget om at »sælge ud af de historiske ejendomme« og bemærkningerne om, at museets økonomiske forvaltning har været præget af, at man har været uden bogholder.

Allerede i maj 1975 bad jeg ministeren om at tage mere alvorligt på problemet om den kollektive ledelsesform, men desværre uden held (Folketingstidende 1974–75, 2. samling, sp. 5444–5448).

Det forekommer mig, at nationalmuseet er ved at udvikle sig til et eksempel på, at ansvaret forflygtiges, når der indføres kollektiv ledelse i en institution. Jeg har intet imod øget medarbejderindflydelse i offentlige og private virksomheder, men der må være en ansvarlig ledelse.